

העם

תיזכורת של מצבות

חמש שנים אחרי מילחמת יום-הכיפורים, משיחים הורים שכולים על השלום, המדינה והשינוי שהולדה המילחמה

סרן גרשון פונק (25), היה אחד החללים האחרונים של מילחמת יום-הכיפורים. רים. שעות ספורות לפני כניסת הפסקת האש בחזית המצרית לתוקפה, הופל מטוס הסקייהוק שהטיס גרשון פונק נהרג.

חמש שנים אחרי המילחמה מקפידים הוריו, בלה ואברהם פונק, תושבי רמת-גן, לעלות אחת לשבוע אל חלקת-הקבר של בנם בבית-העלמין הצבאי בקריית-שאל. ביום השישי בשבוע שעבר, במי לאות חמש שנים לפרוץ המילחמה, הם ישבו אבלים, כמו מאות הורים שכולים אחרים, ליד קבר בנם. אברהם פונק הרי לייף את הפרחים הקמלים מהשבוע הקודם בפרחים רעננים. הוא סידר אותם בסבי

לנות בתוך חמש צינצנות מלאות מים שנשתלו באדמת הקבר. האם, בלה, נעצה עיניים לחות באבן הירושלמית הקרה ש עליה חקוק שמו של הבן.

"לא השתנה כלום במדינה", אמר האב, "ואין גם סיכוי שיתנה. מי ששכל את יקריו — שילם את המחיר. לגבי האחרים — עולם כמנהגו נוהג. המדינה חזרה לסדר-היום."

"אנחנו רק מתפללים שיהיה שלום", אמרה האם, "שלא יהיו עוד הורים שכור לים. מספיק כבר עם השכול בארץ הזאת. חייבים לנסות את הסכמי-השלום. מבלי לנסות — אי אפשר יהיה אף פעם לדעת אם הם יביאו משהו. תכל'ס לא חשבו על כך אחרי מילחמת ששת-הימים. ייתכן שחלקת הקברים הזאת לא היתה מוקמת."

שותפות גורל. במצריים ציינו את יום פרוץ המילחמה במיסקר צבאי. בישי ראל הוא צויין בעלייה לקיברות הקורר בנות. בשעות אחר-הצהריים של יום שני שי, כשהמוני ישראלים יצאו אל חופי הרחצה או עסקו בתיכנון מסיבות השבת, הגיעו כמה עשרות מכוניות מול שער בית-העלמין הצבאי. בדממה יצאו מהן.

אם שכולה אפטר גואטה על קבר בנה דניאל
"מספיק עם השכול!"

אב שכול ליד קבר בנו בקריית-שאל
"סיפרי-הנצחה מול סיפרי-היהוד..."

נה, יכלו לחוש כי קורבנם לא היה לשווא: השלום המצפה בשער הגיע, לא במעט, בוכות בניהם שנפלו.

"אנחנו מתים יחד עם ילדינו", אמר משה מלינצקי, ניצול מחנה ההשמדה אוש-וויץ שכל מישפחתו נספתה בשואה. במיל-חמת-העצמאות הוא לחם עם חטיבת גיב-עתי בנגב. אחרי המילחמה הקים מישפחה והוליד שני בנים. הבכור היה אריה. סגן אריה מלינצקי נפל ביום הראשון של המילחמה, בגיזרה הצפונית של תעלת-סואץ, כאשר מחלקת החרמ"ש שלו עלתה על מארב מצרי. זה היה בשעה הראשונה של המילחמה.

"כשארעה סיים את קורס הקצינים", נזי (המשך בעמוד 24)

שחוחים, בני-מישפחותיהם של חללי מיל-חמת יום-הכיפורים: הורים שהודקנו בי-טרם עת, אחים ואחיות אבלים, אלמנות צעירות, יתומים.

הם נשאו בידיהם זרי-פרחים, צינצנות מים, נרות זיכרון, עציץ או צמח שאותו יוסיפו אל שיפעת הצמחיה המכסה את לוחות הקברים.

בירכו זה את זה לשלום, התעניינו זה בצרותיו של זה. החליפו דיעות על ענייני היום. הם שייכים למישפחה אחת גדולה — מישפחת השכול. עד לפני חמש שנים לא הכירו איש את רעהו. אבל הפגישות הי-שבועיות ליד קיברות הבנים יצרו היכר-רויות חדשות. שותפות הגורל הידקה את קשרי הידידות ביניהם. השבוע, לראש-י

הורים שכולים מרים ושמואל הכהן ליד קבר בנם
"לפחות שאחרים יחיו..."

האב זאב פלק (בחזית) והאב משה מלינצקי (מאחור) משקים פרחים
"בשבילנו, השלום מגיע באיחור..."